

менниците монаси не единъ съмъ слушалъ съ очудване да говорятъ.

Слѣдъ обѣдъ Отецъ Матся, Бачо Киро и даскалъ Василь отпжтуваха за село горни Турчета.

Никола Д. Козловъ.

АВТОБИОГРАФИЯ.

(Намерени страници въ ржнописитѣ на поета)

Азъ съмъ се родилъ въ 1824 г. въ кой мѣсець и кой день на мѣсеца не знамъ. Само съмъ чувалъ отъ роднинитѣ си, че деня на рождението ми билъ сжботенъ. Казватъ старитѣ баби, че койго се е родилъ въ сжбота, билъ сжботничавъ и виждалъ самодиви, таласъми, вампири и др. опасни за человѣцитѣ духове. И наистина, нито единъ отъ тѣзи духове не мина ирѣзъ нашата родина и да ме не удари. Прѣзъ първата година слѣдъ рождението ми майка ми умрѣла. Азъ съмъ расалъ и порасалъ въ чужди ржцѣ. Чужда ржка ми е извела отъ дѣтинската люлка и повела по божиата земя. Болѣститѣ: трѣска и др. се редѣха на мене, като на воденица небетчии. Една ме мжчи, колкото мжчи като замине тя, пѣкъ друга. До осмата си година не се видѣхъ здравъ. Този си животъ съмъ плувалъ съ докторска ладя прѣзъ мъртво море. Имаше една баба, дебела Никула, както я наричаха, която заслужаваше за докторъ въ Лѣсковецъ. Тя стоеше винаги у дома. Въ 8-та си година едвамъ прѣплувахъ на единъ благоприятенъ край да се видя здравъ, но и слѣдъ това орисницата ми приготвила търне и бодили. На 12-та година отъ възрастьта ми умрѣ и баща ми. Останахъ съвършенна сирота на мащихини ржцѣ. Помня тази ужасна за мене нощъ—край на блажения ми животъ,—когато баща ми даваше богу духъ и оставяше мене въ крайна сирота; как той лежеше на гърба си съ разпрострѣни ржцѣ. За едната ржка го държеше стрика ми, стария му братъ, Стоянъ, а за другата—зеть имъ, най любезния на баща ми, Цани Каленжиевъ и че какъ имъ послѣдня дума думаше: „Ето, братко и зетко, азъ вече отивамъ отъ този свѣтъ и оставямъ едничкия си синъ малолѣтенъ съ всичкото мое имание, негово наслѣдие, на вншитѣ ржцѣ. Той отъ днесъ остава въ съвършенна сирота: отъ майка осиротѣлъ още отъ люлка, а отъ баща дванадесетолѣтий. Днешната му майка е